

Arrest

nr. 91 953 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 augustus 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 28 september 2011 resulteerde in een beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 69 603 van 3 november 2011, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 12 januari 2012, die niet in overweging werd genomen op 26 januari 2012, onder het model van een bijlage 13quater.

1.3. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 2 maart 2012.

1.4. Op 6 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. S. (...)

geboren te Kabul, op (in) 00.00.1991

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.03.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 09.08.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 03.10.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 03.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 12.01.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 26.01.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 02.03.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze bij zijn vorige aanvraag nooit wilde geloven dat betrokkene van Kabul afkomstig zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij met onderstaande documenten zijn afkomst van Kabul zou willen bewijzen. Overwegende dat er nergens uit de beslissing van het CGVS blijkt dat men zijn herkomst uit Kabul werd betwist. Overwegende dat betrokkene de hotelvergunning dd. mei of juni 2011 van zijn vader te Kabul voorlegt. Overwegende dat dit document niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat dit document enkel bevestigt dat dit bedrijf eigendom zou zijn van uw vader. Overwegende dat betrokkene een attest (zonder afgiftedatum) ondertekent door dorpsgenoten voorlegt waarin verklaart wordt dat hij van Kabul afkomstig zou zijn en daar problemen gehad zou hebben. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een attest van de sportclub (zonder afgiftedatum) voorlegt waarin verklaard wordt dat men poogde betrokkene te ontvoeren in de sportclub. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat het document geen afgiftedatum vermeldt en als zodanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Overwegende dat bovenstaande documenten niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene een kopie van een vergunning van een bouwbedrijf dd. 06.04.2011 voorlegt op de naam van de oom van betrokkene langs moeders zijde. Overwegende dat betrokkene kopieën van drie verschillende contracten met de Afghanistan Bank voorlegt. Overwegende dat kopieën niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene een enveloppe dd. 09.02.2012 voorlegt. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er exact verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokken verklaart dat hij met bovenstaande documenten wil aantonen dat zij zeker genoeg geld hadden en op verschillende plaatsen geïnvesteerd zouden hebben. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij gevlucht zou zijn na een poging tot ontvoering van zijn broer door commandant T. (...) waarbij zijn broer gewond geraakt zou zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 “§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Gezien betrokkene niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene kreeg namelijk op 26.01.2011 een bevel

om het grondgebied te verlaten, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten teruggebracht tot 7 dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers enig middel luidt als volgt: *“Enig middel genomen van de machtsoverschrijding en schending van artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de regels die de bewijskracht van akten bepalen voortvloeiend uit artikel 1319, 1320 en 1322, manifeste appreciatiefout.”*

Verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“Krachtens het eerder vermeld artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980:

«De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen... ».

Deze bepaling kent de Minister een appreciatiebevoegdheid toe die zich beperkt tot het onderzoek van het nieuwe karakter van de aangehaalde elementen: hij dient na te gaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen en na te gaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen (Raad van state, arrest nr. 88.870 van 11 juli 2000 , nr. 67.455 van 9 juli 1997 en nr. 101.288 van 29 november 2001; nr. 94.374 van 28 maart 2001 ; nr. 94.499 van 3 april 2001; nr. 104.572 van 12 maart 2002.).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK,

I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge,

Daar waar de functie van tegenpartij zich volgens vaste rechtspraak beperkt tot twee cumulatieve onderzoeken:

1) Nagaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen

2) Nagaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen

ondergaat verwerende partij geen enkel van deze onderzoeken en besluit uiteindelijk toch tot een weigering van deze nieuwe elementen.

Nochtans, werden deze documenten per post uit Afghanistan opgestuurd op 9 februari 2012. Terwijl het arrest van Uw Raad op 3 november 2011 genomen werd en zo de eerste asielaanvraag afsloot.

Deze documenten konden niet vroeger verkregen worden nu verzoeker vastgehouden was in het gesloten centrum en maakte het voorwerp uit van een versnelde procedure.

Met dit aspect van zijn procedure werd nergens rekening gehouden terwijl dit duidelijk aangekaart werd door de raadvrouw van verzoeker in haar brief van 6 februari 2012.

Deze brief legde ook uit in welke zin deze documenten nieuw waren en herhaalde de vaste Rechtspraak van de Raad van state, arrest n° 88.870 van 11 juli 2000.

De bestreden beslissing antwoordt hier nergens op zodanig dat allerminst de motivatie- plicht in hoofde van verwerende partij niet geëerbiedigd werd.

Alle neergelegde documenten zijn nieuwe bewijzen van een voormalige situatie, betreffen de problemen die verzoeker in zijn land kent en konden niet tijdens de laatste fase van de voormalige asielaanvraag aangebracht worden.

Voor die drie redenen, kon verwerende partij enkel besluiten tot het nieuw karakter van deze documenten en de derde asielaanvraag van verzoeker doorverwijzen naar het CGVS.

De bestreden beslissing is volledig in tegenstrijd met de rechtspraak van Uw Raad die onlangs beoordeeld heeft dat: "De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput... (RVV, 1 april 2011 nr. 59.178)"

In die zin begaat tegenpartij een machtsoverschrijding door zich te substitueren aan het Commissariaat generaal. Inderdaad, enkel deze laatste is bevoegd om zich uit te spreken over de uiteindelijke vrees voor vervolging die voortvloeit uit de neergelegde documenten.

Zo staat vast dat : « En tout état de cause, l'Office des Etrangers ne peut estimer que ces documents ne viennent pas rétablir la crédibilité du récit fourni par la requérante lors de sa demande d'asile. La partie défenderesse ne peut se prononcer sur une dimension de la demande d'asile du requérant qui est manifestement étrangère à l'appréciation du caractère nouveau des éléments présentés par le requérant et, partant, étrangère à la compétence du délégué du Ministre de la migration et d'asile en la matière. »(R.V.V.n0 34 924 du 27 novembre 2009)

« En l'espèce, force est de constater, à la lecture de la motivation de l'acte attaqué, que l'analyse faite par la partie défenderesse des éléments produits par la partie requérante à l'appui de sa nouvelle demande, se limite à énoncer que ces éléments ne pourront corroborer les déclarations de la requérante, ni à restaurer les contradictions et incohérences relevées lors des analyses précédentes » (RVV nr. 34 422 van 20 november 2009).

Verzoeker is zeker en vast niet in staat om te begrijpen waarom die gegevens niet als nieuw beschouwd kunnen worden zodanig dat hier ook de motiveringplicht duidelijk geschonden wordt.

In ieder geval en in subsidiaire ordre, een getuigenis of attest heeft per definitie een gesolliciteerd aspect, dat is de eigenschap van dit soort document dat tot doel heeft iets te bewijzen. De auteur van een getuigenis wenst zijn kennis van de situatie toe te lichten en ondertekent het getuigenis.

Bovendien, « une autorité administrative a le devoir d'examiner tous les documents, même de caractère privé, qui lui sont soumis par un administré ou un justiciable, de sorte qu'il n'est pas légalement justifié d'écarter un document sans l'analyser au seul motif qu'il a un caractère privé (RvS, arresten nr. 118.429 van 16.04.2003, 113.940 van 09.12.2002, 118.359 van 15.04.2003...). Zo kan het document niet opzij gelaten worden enkel omdat het een "gesolliciteerd" karakter vertoont.

Bijgevolg, zijn deze getuigenissen, ook al zouden ze gesolliciteerd zijn, heel belangrijke elementen in het kader van het onderzoek naar de vrees van vervolging van verzoeker in geval van terugkeer.

Verzoeker legde ook een document die opgemaakt werd bij de politiediensten in Kabul. Dit document erkent dat verzoeker problemen kent en het land diende te verlaten. Het feit dat voor verzoeker als enigste optie de vlucht overbleef en dat dit erkend wordt door de politiediensten in Kabul, toont aan dat de politie ipso facto toegeeft dat ze niet in staat is om de nodige bescherming te geven. Dit was net het omstreden punt in Uw

arrest dd. 3 november 2011.

Door aan die documenten geen bewijskracht te bieden, schendt verweerder de regels die de bewijskracht van akten bepalen voortvloeiend uit artikel 1319,1320 en 1322.”

2.2. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker de schending opwerpt van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, dient de Raad op te merken dat deze betrekking hebben op het bewijs van overeenkomsten en derhalve niet dienstig kunnen worden opgeworpen ten aanzien van de bestreden beslissing.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. [...]”

2.4. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)).

2.5. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.6. Gelet op het gestelde in punt 2.5. kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn ‘nieuwe’ documenten per post uit Afghanistan op 9 februari 2012 werden verstuurd en hij deze documenten niet eerder kon verkrijgen omdat hij vastgehouden werd in een gesloten centrum. Verzoeker voert aan dat met dit aspect geen rekening werd gehouden ondanks het feit dat dit duidelijk werd aangekaart door zijn raadvrouw in haar brief van 6 februari 2012.

De bij het verzoekschrift gevoegde brief van 6 februari 2012 bevindt zich niet in het administratief dossier en verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met of niet gemotiveerd te hebben aangaande een stuk dat haar niet werd overgemaakt.

Het gegeven dat documenten nieuw zijn in de zin dat ze niet eerder werden voorgelegd om welke reden dan ook, volstaat alleszins niet om de stukken als een nieuw element te beschouwen in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (cfr. supra punt 2.4). De formele motiveringsplicht houdt niet in dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Verder verwijt de bestreden beslissing verzoeker nergens dat hij zijn documenten reeds eerder, met name tijdens de procedure van zijn eerste dan wel tweede asielaanvraag, naar voren had kunnen brengen. Derhalve heeft verzoeker bijkomend ook geen belang bij zijn kritiek dat de bestreden beslissing niet formeel antwoordt op zijn argument dat hij de stukken niet eerder had kunnen neerleggen.

Waar verzoeker nog poneert dat hij *“zeker en vast niet in staat (is) te begrijpen waarom die gegevens niet als nieuw beschouwd kunnen worden”* dient de Raad op te merken dat verzoeker met dit bloot betoog niet aantoont dat de motivering van de bestreden beslissing op dergelijke wijze is opgesteld dat hij niet in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien verzoeker er *“in subsidiaire orde”* wel in slaagt om inhoudelijke kritiek te leveren op de bestreden beslissing en ingaat op het gesolliciteerde geachte karakter van de documenten.

Een schending van de formele motiveringsplicht word derhalve niet aangetoond.

Waar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing en betoogt dat ze getuigt van een manifeste appreciatiefout, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.8. Blijkens het administratief dossier legde verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag, de volgende documenten neer:

“(originelen)

- *Een vergunning van zijn vader om een hotel in Kabul te mogen open houden*
- *Een attest ondertekend van de dorpsgenoten dat verklaart dat betrokkene van Kabul afkomstig is en dat hij daar problemen had.*
- *Een attest afgeleverd van de sportclub dat bewijst dat er in de sportclub een poging was om betrokkene te ontvoeren.*

(kopies)

- *Een vergunning van een bouwbedrijf op naam van de oom langs moeders zijde*
- *3 verschillende contracten met de Afghanistan Bank”.*

Verzoeker legde volgende verklaring af tijdens zijn asielinterview van 2 maart 2012: *“Bij mijn vorige aanvragen wilden ze niet geloven dat ik van Kabul afkomstig ben. Ik heb nu nieuwe documenten bij om dit te kunnen bewijzen. (...) Ik wil met deze documenten ook aantonen dat wij zeker genoeg geld hadden, dat wij op verschillende plaatsen hebben geïnvesteerd. Ik ben gevlucht nadat er een poging tot ontvoering was op mijn broer door commandant Toufan, mijn broer is toen gewond geraakt.*

2.9. Blijkens zijn verzoekschrift bekritiseert verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het overgelegd attest van de dorpsgenoten een gesolliciteerd karakter heeft, maar verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing met betrekking tot voormeld document en ook met betrekking tot de overige neergelegde documenten oordeelt dat *“nergens uit de beslissing van het CGVS blijkt dat men zijn herkomst uit Kabul werd betwist”*. Uit de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011 blijkt dat deze verzoekers afkomst uit Kaboel niet betwistte en oordeelde dat verzoekers problemen in Afghanistan van louter gemeenrechtelijke aard zijn. Meer bepaalde stelde de adjunct-commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen: *“Er dient verder te worden vastgesteld dat het door u ingeroepen asielmotief – de vrees voor uw leven, omdat u twee maal door onbekenden werd aangevallen - waardoor u besloot Afghanistan te ontvluchten, niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U wordt er immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw geloof, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Uw problemen in Afghanistan zijn louter van gemeenrechtelijke aard (...).”* In het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad van 3 november 2011 werd gesteld *“Het determinerend motief van de weigering van de vluchtelingenstatus bestaat erin dat de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten een louter gemeenrechtelijk karakter hebben omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn en de feiten niet in verband kunnen worden gebracht met één van de vijf voormelde criteria uit het Vluchtelingenverdrag”*, werd evenmin verzoekers afkomst uit Kaboel betwist en kan nog gelezen worden: *“De commissaris-generaal kon rechtsgeldig besluiten dat het relaas van verzoeker geen nexus vertoonde met het Vluchtelingenverdrag”*. Verzoeker heeft bij zijn asielin interview van 2 maart 2012 aan de verwerende partij verklaard dat alle door hem neergelegde documenten moeten aantonen dat hij afkomstig is van Kaboel. De schragende vaststelling in de bestreden beslissing dat *“nergens uit de beslissing van het CGVS blijkt dat men zijn herkomst uit Kabul werd betwist”* vindt steun in de in punt 1.1. vermelde beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad. Verzoeker betwist de pertinentie ervan niet in zijn verzoekschrift. Evenmin betwist verzoeker de pertinentie van de andere globale schragende overweging in de bestreden beslissing *“bovenstaande documenten (zijn) niet van die aard dat ze de essentie van de beslissing van het commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen”*, minstens laat hij na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de gesolliciteerd geachte documenten deze overweging in de bestreden beslissing onderuit kunnen halen. Verzoekers algemeen betoog *“Bijgevolg, zijn deze getuigenissen, ook al zouden ze gesolliciteerd zijn, heel belangrijke elementen in het kader van het onderzoek naar de vrees van vervolging van verzoeker in geval van terugkeer”*, volstaat te dezen niet.

2.10. Waar verzoeker betoogt dat hij ook een document neerlegde dat *“opgemaakt werd bij de politiediensten in Kabul”*, merkt de Raad op dat uit de gegevens van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een dergelijk document heeft bijgebracht. Waar verzoeker evenwel in zijn verzoekschrift onder *“I. Feitenrelaas”* betreffende het attest ondertekend door dorpsgenoten eraan toevoegt *“gelegaliseerd door de politie”*, dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier niet kan afgeleid worden dat het desbetreffende attest zou zijn gelegaliseerd, laat staan opgemaakt door de politiediensten in Kaboel. In het administratief dossier zitten kopies van de voorgelegde originele verklaringen van de dorpsgenoten, doch deze zijn niet opgesteld in één der landstalen of het Engels. Evenmin voegt verzoeker een vertaling ervan aan zijn verzoekschrift. Verzoekers toont zijn beweringen i.v.m. het attest van de dorpsgenoten die bovendien niet coherent zijn, derhalve niet aan. Bovendien kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn bloot betoog dat een legalisatie of het opmaken van een stuk door de politiediensten in Kaboel *“(aan)toont dat de politie ipse facto toegeeft dat ze niet in staat is de nodige bescherming te geven”*.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA